Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Maj 1899. 48de Aargang.

Forbindelse med Aandeverdenen.

(Oversat fra Deseret News.)

Med Tilladelse give vi vore Læsere et Brev, skrevet af Præsident Lorenzo Snow til en Slægtning i de østre Stater, som Svar paa visse Spørgsmaal, hvilke ville ses af Brevet, der er dateret den 15de Marts 1899 og lyder som følger:

Kære Niece! — Dit Brev, dateret den 16de Februar, modtog jeg med Glæde, og omendskøndt mange Pligter gøre Krav paa min Tid, finder jeg nu dog en Lejlighed til at besvare det. Det glæder mig meget at høre fra Dig igen, og dit sidste Brev er mig af særdeles Interesse. Jeg vil i Korthed henføre til noget af dets Indhold: Du spørger mig, om jeg tror paa Aander. Du skriver ogsaa om et mystisk „Bræt" og tilskriver det et Mediums Magt imellem de levende og døde. Du fortæller, hvorledes Du ydmygede Dig for dette „Bræt", og hvorledes Du bønfaldt en ukendt Magt med „Brættet" som Medium; hvorledes denne ukendte Magt ved samme Medium besvarede Dine Spørgsmaal og advarede Dig mod visse Ting; hvorledes den forudsagde, hvad der senere gik i Opfyldelse; og Du fortæller endog, hvorledes Du ved ydmyg Lydighed til samme „Bræt" kom i Kommunikation med hedengangne Aander. Du siger endvidere, at dette gjorde Dig megen Uro og Bekymring, ja endog gjorde Dig saa frygtsom, at Du faldt paa Knæ for den Magt, der var Aarsag til „Brættets" Virkninger.

Førend jeg nu begynder paa en nærmere Undersøgelse af disse Sager, tillad mig da, kære Niece, at spørge Dig: Synes dette at have nogen Lighed med den Maade, hvorpaa Herren handler med sine Børn? Har Du nogen Sinde lært, enten af Guds skrevne Ord eller af hans Tjeneres Vidnesbyrd, at Herren paa nogen Tid har tilkendegivet sin Villie til sine Patriarker, til Israels Børn, til Apostlene eller de Hellige i forrige Tider, eller til sine Profeter, Apostle, eller de Hellige af hans Kirke i vor Tid, og brugt et Bræt som Redskab dertil? Det tror jeg ikke.

Nej, vor himmelske Fader er fuldkommen og mægtig, og tager ikke Tilflugt til den Slags Midler. Den Maade, hvorpaa han taler til sine Børn, er ganske ligefrem og naturlig. Men lad os nu undersøge dette Bræts Virkninger og sammenligne dem med Guds Aands Virken. Det er ikke første Gang, min Opmærksomhed har været henledet paa disse „Onija" og „Planchette" Brætters bedrageriske Virkninger, men det glæder mig, at de Virkninger, Du har iagttaget, ere af samme Slags som dem, andre have erfaret. Jeg er dog noget forundret, ja endog noget bedrøvet over, at Du er bleven paavirket af en saadan Magt, men er glad over, at Du har skrevet mig til desangaaende.

Satan, de onde Magters Fyrste, søger paa mange forskellige Maader at bedrage Menneskene, og han anstrænger sig til det yderste i sine Forsøg derpaa, efterhaanden som vi nærme os Tiden, da Frelseren skal komme i Magt og Herlighed til sit Folk. Satan har altid søgt at omstyrte Guds Værk, og hvis han ikke faar Overmagten over det, førend Herrens Komme, vil han blive bunden, som vi se af den hellige Skrift. Jesu Kristi evige Evangelium er ikke vanskeligt at forstaa, dersom vi kun bestræbe os paa at kende det. Det er let og tydeligt, og er ingen Sammenblanding af Mysterier, som forvirrer Menneskets Forstand. Det er nødvendigt at blive bekendt med Kristi Liv for at kunne forstaa Frelsens Plan, der blev tilvejebragt ved Kristi store Offer. I det nye Testamente finde vi Beretninger om hans Liv; hans Lærdomme og Profetier ere nedskrevne for vort Gavn, saa at vi formedelst Lydighed til hans Bud og Befalinger kunne erholde Frelse.

Lad os nu betragte, hvad det Evangelium var, som Frelseren lærte. Vi læse, at Kristus blev døbt, og derpaa blev fristet af Djævelen. Efter at have modstaaet disse Fristelser, gik han ud iblandt Folket og begyndte det store Værk, at forkynde Evangeliet; og disse vare hans første Ord: „Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er nær; omvender Eder og tror Evangelium? (Mark. 1, 15.) Det var den Gang, som det nu er, nødvendigt, at Menneskene skulde tro Evangeliet — tro, at det er Guds Ord og „en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror", og som adlyder det. Naar man virkelig tror Evangeliet at være en Guds Kraft, tror at Kristus i Virkelighed var Verdens Frelser, og at Menneskene kun kunne blive frelste ved at annamme og vise Lydighed til hans Lærdomme, saa kommer man til at forstaa sine mange Svagheder og Ufuldkommenheder og de mange Fejl, man har begaaet, og ønsker at man maatte erholde Tilgivelse for dem. Denne sande Omvendelse er en naturlig Følge af sand Tro paa Evangeliet, og det næste Princip er netop det, hvorved man kan opnaa den Tilgivelse, man ønsker. Dette Princip er Daaben. Da den store Mængde Mennesker, som vare forsamlede paa Pinsedagen, raabte til Peter: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gøre?" lød Apostelens Svar: „Omvender Eder, og hver af Eder

lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave." (Ap. G. 2, 38.) Kristus forklarer os i de tydeligste Ord, hvad Slags Daab er nødvendig. Vi vide, at han selv lod sig døbe med Begravelsens Daab i Jordans Flod; og i det han forklarer Evangeliet for Nikodemus, ligner Frelseren Daabens Ordinans med en ny Fødsel, hvilket ikke kunde mene andet end Neddyppelse og Opstigen af Vandet. Han siger nemlig: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig, uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige. (Joh. 3, 5.) Det er vel ikke nødvendigt at udpege det urimelige ved Barnedaaben, eftersom ethvert fornuftigt Menneske burde ved Overvejelse straks kunne se og forkaste en saadan Vanhelligelse af Daabens Ordinans, der blev indstiftet for dem, som tro og omvende sig. Efter at være bleven døbt med Vanddaaben, er det nødvendigt at modtage Meddelelse af den Helligaands Gave. Den blev de døbte given i Apostlenes Dage, og bliver ligeledes i Kristi Kirke i vor Tid meddelt ved Haandspaalæggelse af dem, som ere blevne bemyndigede af Gud til at prædike Evangeliet og forvalte i dets Ordinanser. Vi læse i Apostlenes Gerninger, at Folket i Samaria troede Evangeliet, omvendte sig og bleve derpaa døbte af Herrens Tjenere, der blot havde Myndighed til at døbe og ikke til at give Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Derfor maatte de sende Bud efter Apostlene, som besad denne Myndighed, og disse drog derhen. Apostelens Beskrivelse derom lyder saaledes: „Men der Apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Peter og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faa den Helligaand (thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Helligaand." (Ap. G. 8, 14.—16.)

Det, som jeg ovenfor har anført, er Evangeliets første Principper, men disse ere dog kun Grundvolden, hvorpaa vi gennem vort Livs Vandring skulde bygge. Om vi ønske at faa mere Kundskab om, hvad vi skulde gøre eller ikke gøre, er der en Maade, hvorpaa vi kunde erholde saadan Kundskab. Vi læse i Jakobs Brev 1, 5. følgende: „Dersom nogen af Eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Frelseren selv siger os, hvorledes vi skulde bede om denne Kundskab. Han siger ikke, at vi skulde spørge nogen som helst Slags „Bræt", eller at vi skulde bruge noget andet Middel, men at vi skulde paakalde Gud og ingen anden Magt. Han siger: „Men naar Du beder, saa gak ind i dit Kammer og luk din Dør, og bed til din Fader, som er i Løndom; og din Fader, som ser i Løndom, skal betale Dig aabenbare." (Matt. 6, 6.)

Nu, kære Niece, denne er den Maade, hvorpaa Herren hører og besvarer sine Børn, og lad os ikke fortørne ham ved at afvige fra hans

Veje og anstille Forsøg hos ukendte Magter og Indflydelser. Satan har stor Indflydelse over Menneskene, og hans højeste Ønske er at faa os i sin Magt. Dersom vi give ham Lejlighed dertil, vil han lede os paa Afveje ved at skjule sit Bedrageri med lidt Sandhed, saa at vi næsten ubemærket kunne falde i hans Hænder. Giv nu Agt paa mit Raad: Befat Dig ikke med noget mystisk Bræt eller hedengangne Aander; de ville drage Omsorg for sig selv; undersøg Evangeliets Principper nøjagtigt, og henvend Dig i oprigtig Bøn til vor himmelske Fader. Søg i al Ydmyghed at faa et Vidnesbyrd om Evangeliet; thi han har lovet at give enhver Visdom, som mangler den, og som søger den paa den rette Maade.

Jeg beder Gud om at velsigne Dig, og oplyse din Forstand angaaende denne højst vigtige Sag.

Til Slutning vil jeg sige: „Jo, jeg tror ganske vist paa Aander, at der er baade gode og onde Aander. Der er en vis Slags onde Aander, der søge at bedrage Menneskene. De besidde Magt til at forestille eller repræsentere andre. De kende meget til Aandeverdenen og noget angaaende det tilkommende. Den Aand, hvorom Du taler, er en saadan. Den var uden Tvivl bekendt med Elisa Snow her i Livet, og maaske har hørt noget om hende, siden hun gik herfra; men lad Dig ikke saaledes bedrage, som at tro, at Elisa vilde bekymre sig over noget af saa liden Betydning, som det, at omtale sit Poesi. Om hun skulde befatte sig med at tale med Dig, vilde hun meddele Dig noget, som var af langt større Vigtighed.

Endvidere er hun bedre bekendt med sin egen Haandskrift, end at hun skulde give Dig en saa daarlig Efterlignelse deraf som den, Du sendte mig. Jeg skal sende Dig en Kopi af nogle af hendes Digte, hvoriblandt det, Du hentyder til: „O, min Fader, Du, som troner," og Du vil selv kunne overbevise Dig om, at Du var bedraget.

Din hengivne Onkel

Lorenzo Snow.

Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke.

(Oversat efter det Engelske af F. C.)

En Sidste-Dages Hellig udtaler i sit Skrift sine Grunde, hvorfor han forlod Statskirken i England og sluttede sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som følger:

Førend jeg besøgte Salt Lake City i Utah i Juli og August 1896, kendte jeg slet ikke noget til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige uden dette, at den var almindelig bekendt under Navn af Mormonkirken. Medens jeg opholdt mig henved en Maaneds Tid i Salt Lake City,

hørte jeg af Folk, der ikke stod i nogen som helst Forbindelse med Kirken, at „Mormonerne", hvem jeg herefter skal benævne „Sidste-Dages Hellige", vare de mest fredsommelige og venlige Folk, ærlige, flittige, venskabelige og gode Samfundsfæller, og saa ualmindelig velgørende mod deres fattige, at der ingen Tiggere fandtes iblandt dem.

Jeg fandt, at dette Folk har i Hovedstaden et prægtigt Tempel og tillige et stort smukt Tabernakel, omgivne af yndige Blomstersenge, Træer og Græsplæner. Deres Boliger ere ligeledes behagelige og skønne, omgivne med smukke Haver. Deres Tabernakel-Kor paa en 600 Mænd og Kvinder er det bedste, jeg nogensinde har hørt. Alt, hvad der stod i Forbindelse med dette Folk, forekom mig som særdeles godt bestyret og paaset, skøndt deres unge Mænd ere ude i hundredvis i de forskellige Verdensdele, hvor de som Missionærer prædike Evangeliet, alt paa egen Bekostning og i de fleste Tilfælde med store Opofrelser. De Helliges Kirke-Organisation var ogsaa efter min Mening fuldstændig og virksom; derfor blev det mig klart, at det var et meget interessant og ualmindeligt godt Folk, hvorfor jeg besluttede, at læse nogle af deres Bøger, især Mormons Bog, for at faa mere Oplysning om deres Karakter og Lære.

Dette gjorde jeg, og efter at jeg havde læst nogle af deres Bøger, begyndte der ligesom et Lys at opgaa for mig, og jeg undredes, om vi virkelig levede paa den Tid, da der skulde være et stort Frafald, hvorom saa mange Profetier berette i den hellige Skrift. Nedenfor henviser jeg til nogle faa af disse Profetier[1]), men der er mange andre. Jeg blev endnu mere oplyst, da jeg gennemlæste Mormons Bog, hvilken jeg fandt fuld af guddommelige Sandheder og ophøjende Principper, og at den indeholdt de stærkeste Vidnesbyrd om Bibelens Sandheder, baade det Gamle og Ny Testamente. Det var en Bog, der opklarede og gjorde forstaaelige saa mange Dele af Bibelen, der i vor Tid almindeligvis anses for dunkle, eller som af mange forskellige Religionspartier have foraarsaget Strid og indbyrdes Splidagtigheder. I Mormons Bog er den store afvegne Kirke tydeligt omtalt, og at den skulde være paa Jorden paa den Tid, Bogen skulde komme frem. I Aabenbaringen omtaler Johannes den frafaldne Kirke, der skulde findes i de sidste Dage, som „Babylon"[2]), og som „Hemmelighed, Babylon den Store, en Moder til Skøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden"[3]), og han sagde, „at den afvegne Kirke skulde regere Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal"[4]), hvilket vilde gøre den næsten (om ikke ganske) altomfattende.

Det Spørgsmaal, der mest bekymrede mig, var om Statskirken i England, hvoraf jeg var Medlem, var en Del af den Kirke, hvortil de

[1]) Esaias 24, 1.—5.; Matt. 24, 4.—31.; Ap. G. 20, 29.—30.; 2. Thess. 2, 3. 8. 9.—10.; 1. Tim. 4, 1.—3.; 2. Tim. 3, 1.—5.; 2. Tim. 4, 3.—4.; Aab. 17, 2.—5.; Aab. 1, 2.—3. [2]) Aab. 14, 8. [3]) Aab. 17, 5. [4]) Aab. 17, 15.

mange bibelske Profetier angaaende dens store Apostasi hentyde, eller om den romerske eller nogen anden af de kristne Kirker alene var Genstand for disse Udtalelser. At det var en kristen Kirke, der skulde fordærves, vil vist ingen nægte; thi vi vide med Bestemthed, at endog i de Dage, da Johannes selv levede, saa han Begyndelsen til Frafaldet i de syv mest ansete Menigheder af den Tids Kristne[1]). De andre Grene af Kirken paa den Tid vare tilsyneladende aldeles afvegne, thi disse syv synes at være de eneste, der vare værd at omtale af Apostlene, og selv vare disse blevne i en saa høj Grad fordærvede, at Herren endog paa den Tid truede dem med Forkastelse.

For at jeg kunde komme til en fast og rigtig Beslutning, maatte jeg af Nødvendighed søge Bibelen som min Vejviser, og lære deraf, hvad der udgjorde den Tids Kristi Kirke, og nøjagtig hvad Læren og Ordinanserne vare, som Frelseren selv lærte, og som Apostlene forkyndte og udførte. Efter at have fundet dette, maatte jeg sammenligne det med Statskirkens Konstitution, og med Lærdommen og Ordinanserne, som læres og praktiseres i den; og det syntes mig klart, at dersom den oprindelige Kirke — som den blev grundlagt af Jesus Kristus og bygget paa af Apostlene og Disciplene — med dens hele Organisation og Kraft ikke havde vedvaret i sin Fuldstændighed og Fuldkommenhed, eller om noget af Lærdommen var bleven forvendt eller nogen Ordinans forandret i mindste Grad uden retmæssig Myndighed, kunde det kun være bleven gjort af falske Lærere, der, som Paulus forudsagde, vilde opstaa i Kirken efter hans Tid[2]). Jeg følte, som om jeg vilde nødsages til at indrømme, at Statskirken var falden i Vildfarelse, og at Skriftens Ord med Hensyn til de sidste Dages Frafald kunde derfor ikke andet end hentyde til den saavel som andre af Kristenhedens Kirker, der lærte og praktiserede et System, der ikke stemmede overens med det, som er nedskrevet i Bibelen; at den følgende inspirerede Profeti af Esaias hentydede lige saa meget til den som til de andre Kirker: „Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke, gøre en evig Pagt til intet“[3]), — med andre Ord, apostasere.

En af de Sidste-Dages Hellige har meget passende skrevet: „Det er i Modstrid med Skriften og Fornuften, at Kristus vilde oprette to eller flere hinanden modstridende Religionssystemer til at forvilde Menneskene og foraarsage Strid og Splidagtigheder. Gud kan ikke være Aarsag til Uenighed. Hans Sind er eet, men Menneskenes Sind ere forskellige. Derfor, naar vi se forskellige modstridende Trosbekendelser i Kristenheden, er det et tydeligt Bevis for, at Mænd have været paa Spil med deres Opfindelser, og at de kun have opfattet meget daarlige Efterlignelser af den sande Kristi Kirke.

[1]) Aab. 2. og 3. Kap. [2]) 2. Tim. 4, 3.—4. [3]) Esaias 24, 5.

Den Kirke, Kristus selv stiftede, og hvori han indsatte sine Apostle, maa altid være Mønsteret paa hans Kirke i alle dens Enkeltheder, medmindre der er klar og uimodstaaelig Autoritet ved Guds Ord, til i mindste Grad at afvige derfra, og jeg har ikke kunnet finde nogen saadan Autoritet paa noget Sted i det nye Testamente. Derfor, hvis Statskirken af England (thi det er den, jeg her har med at gøre) i sin Organisation eller Læresætninger og Ordinanser er forskellig fra den oprindelige Kirke, kan det ikke være andet end en daarlig Efterlignelse af denne.

Ved at undersøge Bibelen fandt jeg, at den Kirke, Kristus stiftede paa Jorden, bestod af: „Først nogle til Apostler, for det andet Profeter, for det tredie Lærere; dernæst nogle, som gøre kraftige Gerninger, derefter nogle, som have Naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal" [1]). Ældster bleve ligeledes ordinerede i alle Menighederne [2]). Der nævnes ogsaa Evangelister og Præster [3]). Endvidere lære vi, hvorfor alle disse Embedsmænd vare absolut nødvendige i Kirken, nemlig „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse" [3]). Paulus beskriver Kristi Kirke ganske nøjagtigt i sit Brev til Korinthierne, og viser, at ingen af dens Embedsmænd kunne undværes, uden derved at berøve Legemet sin Kraft. Han talte ved den Lejlighed i Særdeleshed om den Helligaands Naadegaver, hvilke holdtes for at være saa uundværlige for den sande Kristi Kirkes Opholdelse, og man ser, at han paastod paa det bestemteste, at ingen af Kirkens Medlemmer kunde sige om nogen af disse kraftfulde Naadegaver: „Vi behøve dig ikke længer."

Jeg søger nu forgæves for en Kirke efter dette Mønster hos den almindelige Statskirke i England eller hos nogen af de andre Kirker i Kristenheden, undtagen hos Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg finder ingen Apostle, ingen Profeter, ingen som gør Mirakler, ingen som bedømmer Aander, ingen Gaver, og ingen Udlæggelse af Tungemaal; men derimod Paver, Kardinaler og Ærkebiskopper. Ved hvilken Autoritet blev da Kirkens Organisation forandret, og dens mest nødvendige Embedsmænd afskaarne? Der er allerede bleven henvist til de Grunde, Apostlen Paulus giver, hvorfor inspirerede Apostler, Profeter og den Helligaands kraftige Naadegaver vare nødvendige i den oprindelige Kirke, og jeg kan ikke finde nogen god Grund, hvorfor Kirken skulde bedre kunne undvære dem nu end forhen. Tværtimod ser jeg lige saa stor Nødvendighed for dem nu som i forrige Tider, og at Skylden til deres Afskaffelse maa tilregnes al den Splidagtighed, Had og Uorden, der hersker i og imellem de mangfoldige Religionspartier i vor Tids Kristenhed, skøndt hver af dem gør Krav paa at være Lemmer af Jesu Kristi sande Kirke. (Fortsættes.)

[1]) 1. Kor. 12, 28. [2]) Ap. G. 14, 23. [3]) Eph. 4, 11.

Den 15de Maj 1899.

Om Tiendeloven.

I »Improvement Era« for April besvarer Biskop Preston nogle Spørgsmaal angaaende hvad den rette Tiende er. Spørgsmaalene selv ere indbefattede i hans Skrivelse, og eftersom den indeholder saadanne Forklaringer om Tiendeloven, som ere af Interesse for de Hellige, gengive vi hans Skrivelse til Stjernens Læsere:

Det første Spørgsmaal er: „Sæt for Eksempel en Landmand, som enten laaner eller køber den Sæd, han saaer paa sin Mark, og i Aarets Løb lejer Folk til at hjælpe sig med Arbejdet, hvorved han forskaffer sig sin Høst. Skal han først tilbagebetale den laante eller købte Sæd, som han udsaaede, og ligeledes betale for den Hjælp, han maatte leje, og derpaa betale Tiendedelen af det øvrige, eller skal han betale Tiendedelen af alt det høstede, uden Hensyn til de ovennævnte Omkostninger?"

Han skal først fraregne Beløbet af den udsaaede Sæd og de andre Omkostninger ved lejet Arbejde. Det øvrige er Tilvækst, hvoraf han skal betale Tiendedelen til Herrens Forraadshus som Tiende. Hans Lejesvende skulde betale Tiende af det, de modtage som Belønning for deres Arbejde.

Det andet Spørgsmaal er: I Tilfælde af, at man faar Arbejde i en anden By, og maa betale for Eksempel 100 Kr. for Rejsens Omkostninger og saa fortjener 1000 Kroner ialt; hvad vil hans Tiende blive?

Denne vilde have 900 Kroner som sin Tilvækst og følgelig skulde betale 90 Kroner i Tiende og beholde de 810 Kroner til at ernære sin Familie, sende sine Børn i Skole, yde Faste- og Fattigofre, hjælpe til at sprede Evangeliet, yde Bidrag for Hjemmeinteresser o. s. v., hvorved han vilde vise Herren sin Værdighed til alle de Velsignelser, Gud har lovet dem, som i Tro paa ham punktlig betale deres Tiende i Ordets fulde Betydning.

Om de Sidste-Dages Hellige vilde i al Oprigtighed undersøge Aabenbaringen om Tiende, for at komme til Kundskab om, hvad Herrens Hensigt var med at give sin Tjener Joseph Smith Aabenbaringen som Svar paa hans ydmyge Bøn, den 8de Juli 1838: „O, Herre! vis din Tjener, hvormeget Du fordrer af dit Folks Gods som Tiende" (Pagtens Bog, Side 306), vilde de bedre kunne forstaa Tiendeloven, som den vedkommer enhver Sidste-Dages Hellig under alle Livets forskellige Forhold.

Jeg kan bevidne, at Herren altid er rede til at besvare de Helliges oprigtige Bønner, naar de opsendes til ham i Tro. Himlen og Jorden ere rige paa Velsignelser for dem, som i deres Vandel vise deres Villig-

hed til at underkaste sig Herrens Bud og Befalinger, som han har aabenbaret for Menneskenes Frelse.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer ankom til København fra Utah den 24de April: Alfred Anderson fra Cedar Fort, Noah Larson fra College, Peter A. Sørensen fra Mendon og Carl O. Winkler fra Salt Lake City. Vi byde dem hjertelig velkommen.

Ældsterne Noah Larson og Peter A. Sørensen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference, og Ældsterne Alfred Anderson og Carl O. Winkler beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Hans C. Hansen løses fra at arbejde i Københavns Konference og Ældste Andrew Andersen løses fra at præsidere over Skaane Konference, begge med Tilladelse til at rejse hjem til Zion, og Ældste Ole Olsen beskikkes til at præsidere over Skaane Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

En Kirke nedbrændt.

Det følgende Brev er kopieret fra »The Southern Star«, og forklarer sig selv.

„Vor kære lille Kirke Harts Chapel blev i Gaar Morges (Søndag Morgen) nedbrændt, og ved Daggry strømmede de Hellige i Omegnen til Stedet, hvor de fandt sig skuffet i deres Bestemmelse paa at holde dens sædvanlige Gudtjeneste i Kirken senere hen paa Dagen. Efter ny Overenskomst samledes de paa Stedet Kl. 9,40 om Formiddagen og holdt et Sørgemøde over Tabet af deres nylig smukke og nyttige Kirke, som nu var lagt i Aske, hvor de saa ofte havde forsamlet sig til Søndagsskole og Gudstjeneste og priset Gud med Tak og Sang. Programmet ved dette Møde bestod af Sang, Bøn og korte Taler, med Tak til Herren for, at vi vide, at de Forfølgelser, vi undergaa, ere for hans Retfærds Sag, og fordi vi vidne om Evangeliets Sandhed, der fylder vor Sjæl og Liv. Den herskende Aand yttrede det Ønske, at Herren maatte tilgive dem, som forfølge os og volde os Skade; thi de vide ikke, hvad de gøre. Forvalterne havde nylig arrangeret efter Overenskomst at faa Kirken malet og vi saa hen i Fremtiden med Forhaabninger om, at den vilde blive den smukkeste i Egnen. Opsynsmanden, som ikke er et Medlem af vor Kirke, har gjort sig al mulig Umage for at holde den ren og pæn indvendig. Hans Navn er Hr. J. F. Brown, og lad det siges

til hans Ære, at han har frivillig ydet Grunden, hvorpaa Kirken blev bygget, og givet sine skriftlige Beviser paa Afstaaelse og Overgivelse af samme. Dette gjorde han, da Kirken først blev bygget. Han har altid vist sig at være en tro Ven mod de omrejsende Ældster, lige siden de for første Gang kom til hans Hus.

Omendskøndt de Hellige føle sig meget nedbøjede af Sorg over deres Tab, haabe de alligevel at deres Offer vil i Enden bringe dem Velsignelser. De ville følge Myrens Eksempel i at begynde snarest muligt at opbygge en ny Kirke paa Stedet, og denne Gang bygge den af Mursten. De ville sætte deres Lid til Gud, og bede ham om Hjælp, om den endog skulde komme gennem hans Hellige i hele Verden, saa mange som kunne ønske at yde dem Bistand i dette Foretagende. De Hellige ere imidlertid bedrøvede over at maatte undvære deres bekvemme lille Kirke og deres eneste Haab om Hjælp ligger hos de Hellige baade ude og hjemme."

* * *

Det er visselig en god Lejlighed for alle Sidste-Dages Hellige at kunne udvise deres Godgørenhed og Broderkærlighed ved at yde deres Bidrag til dette Foretagende og saaledes hjælpe disse vore Søskende, der har lidt dette Tab; og alle i den europæiske Mission, som ønske at blive velsignede af Gud for Deltagelse i saa god en Gerning, kunne indsende deres Bidrag til de respektive Konferencepræsidenter, som igen ville sende samme gennem Bestyrelsen i Liverpool til vore Brødre i Tennesee.

Det første Bud.

„Du skal ikke have andre Guder for mig."

Eftersom dette Bud blev sat øverst i Rækken, maa det anses som det vigtigste af dem alle, og ved nøjere Betragtning findes det at være Grundvolden, hvorpaa sand Moralitet hviler; thi uden Tro paa et allerhøjeste Væsen og Anerkendelse af dets Almagt, Visdom og Godhed, Evighed og Retfærdighed, vilde der ingen dyb eller fast Grund være, hvorfor man skulde være retskaffen, ærlig, redelig, kysk, hellig, o. s. v. Mennesket vilde ikke have mere Aarsag for at øve Dyd end Dyrene, men vilde drives af enhver Lyst og Begærlighed uden Hensyn til andres Velværen eller Villie. Det vilde være tilbøjelig til at synke i alle Lasterne i Stedet for at følge Love og Forskrifter af nogen Slags, medmindre det skulde være af Frygt for Straf af Menneskene.

Som Svar paa et Spørgsmaal udlægger Frelseren det samme Bud i følgende Ord: „Du skal elske Herren, Din Gud, i Dit ganske Hjerte,

og i Din ganske Sjæl, og i Dit ganske Sind. Dette er det første og store Bud." Det skulde altsaa være Menneskets højeste Attraa, at kende, elske og tilbede Gud som det allerhøjeste Væsen, der besidder al Magt i Himmelen og paa Jorden; som er Skaberen af alt, hvad vi se og finde; som er alvis, mægtig og god; som selv har den Kærlighed til sine Børn (Menneskene) som han ønsker, at de skulde udvise mod ham.

Ved nærmere Undersøgelse vilde vi finde, at dette Bud indbefatter meget mere, end Menneskene i Almindelighed tillægge dets Betydning. For at kunne elske Gud af ganske Hjerte, maa der først være en Aarsag til en saadan Kærlighed, og eftersom Mennesket er født i Uvidenhed ligesom Dyret, maa det gradvis lære af egen Erfarenhed og andres Indflydelse, at der er en sand Gud til. Fra Begyndelsen af lærte Gud selv Menneskene, hvem han var, og hvorledes de skulde forholde sig overfor ham og hverandre indbyrdes. Han lærte dem naturligvis sand Religion, det vil sige, at han var Skaberen, og endnu besad den samme Magt til at gøre mægtige Gerninger, som før; at hans Arm ikke var svækket af Alderdom; at han havde Kærlighed for sine Børn og gjorde Omsorg for dem; at han paa samme Tid var retfærdig, og ikke kunde tillade Uretfærdighed at gaa ustraffet. Han indpræntede i dem Moralitetens rene og sande Principper og befalede dem, at de skulde oplære deres Børn i samme fra den tidligste Barndom, og bevare hans Bud uforfalskede og i deres fulde Betydning. Der hvilede altsaa et stort Ansvar paa Forældrene, saa vel som paa alle dem, der selv havde erholdt Oplysning om hans Villie, at se til, at den rene Lærdom blev bevaret gennem tilkommende Slægter. Men Synden var ogsaa kommen ind i Verden, og Djævelen var allerede listig og søgte at drage Menneskene lidt efter lidt bort fra Pligtens og Dydens Stier. Lige fra Adams Dage til vor Tid har han brugt al sin Magt og List til at bedrage Menneskene, og forblinde dem med Hensyn til Guds Bud og Love. Han overtaler dem og siger, at det ikke er nødvendigt at holde Guds Bud eller at tjene og tilbede ham. Ved Noe Tid vare Menneskene allerede saa afvegne formedelst Djævelens Bedrageri, at Herren maatte udrydde Ugudeligheden af Jorden ved en Vandflod.

Dette var grundet paa det første Buds Overtrædelse. Uden Tvivl kunde det siges, at der var mange i Uvidenhed om Moralitetens Grundprincip: „det første store Bud", hvilket deres Forældre hverken selv agtede eller lærte deres Børn at efterkomme; men, uagtet dette kunde synes som en Undskyldning, maatte de dog lide Straffen tilligemed dem, som syndede imod bedre Vidende, og Syndfloden tog dem alle bort. Kun Noe og hans Hus, der ærede Guds Love og viste ham Lydighed, bleve frelste og velsignede. Men i Tidernes Løb fik Djævelen atter Adgang hos Noe Efterkommere, og mange ringeagtede Herren og forkastede den

sande Lære. De øvede deres Ugudelighed i saa høj Grad, at mange af disse ogsaa maatte ødelægges ved Herrens Vredes Domme.

Tilsidst skrev Herren paa Tavler af Sten de vigtigste Forholdsregler for Menneskenes Vejledning, ligesom for at de desto længere kunde bevares uforfalskede, og det allerførste betydningsfulde Bud i den her givne Lov lød: „Du skal ikke have andre Guder for mig.“ Dernæst fulgte en nøjere Forklaring af disse Ord saaledes: „Du skal ikke gøre Dig udskaaret Billede, eller nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil, eller det paa Jorden nedentil, eller det som er i Vandet, under Jorden. Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene dem.“ Altsaa skulle vi hverken tilbede, tjene eller sætte vor Lid til noget, hverken skabt eller gjort, som er i Himmelen oventil (som for Eksempel Himmellegemerne), eller paa Jorden, i Vandet eller under Jorden. Vi se af Kristi egne Ord: „Du skal elske din Gud i dit ganske Hjerte, og i din ganske Sjæl og i dit ganske Sind,“ at sand Tilbedelse og Gudsdyrkelse er grundet paa inderlig Kærlighed og ikke paa Frygt for at blive straffet.

En saadan Kærlighed maa være grundet paa noget, som man har erfaret. Barnets Kærlighed til Moder og Fader kommer af en Forstaaelse om, at disse først have vist Kærlighed mod Barnet ved at drage Omsorg for dets Velværen; ved at føde, klæde og pleje det; ved Venlighed, Godgørenhed, o. s. v. Saaledes opkommer Barnets Kærlighed for Forældrene, dets Velgørere, paa en ganske naturlig Maade, og for at Menneskene maatte faa denne rene Kærlighed til Gud, deres himmelske Fader, maa de paa en naturlig Maade komme til Kundskab om, hvem han er, og hvad han har gjort og daglig gør for dem; thi ligesom Børn ere vi i Uvidenhed om dette, indtil vi blive belærte om ham; og uden denne Kundskab er det umuligt at tilbede ham paa den rette Maade. Paulus siger til Ebrææerne: „Uden Tro er det umuligt at behage ham“ (Gud). Hvorfor sagde han dette? Fordi han vidste, at ingen kunde holde det første Bud uden at have sand Kærlighed til Gud, og hvorledes kunde den frembringes uden sand Tro? Heraf følger altsaa, at ingen kan i Ordets fulde Betydning tilbede, tjene og sætte sin Lid til den eneste sande Gud uden først at have sand Tro. Vel kan man indrømme, at han kan være til, og som saadan gøre visse Opofrelser for ham af Frygt for, at han muligvis er til og forlanger disse Ofre, saasom Afholdenhed, Maadeholdenhed, Godgørenhed, Gudstjeneste i Kirken, Ærlighed og andre Dyder; men hvis disse Tegn og Gerninger ikke ere grundede paa den Kærlighed, der kommer af sand Kundskab om Gud og hans Bud og Love, da er den ikke en sand Tilbedelse eller Gudsdyrkelse for ham; med andre Ord, vi holde ikke det første Bud i dets fulde Betydning.

Atter, om vi anvende al vor Tid, vor Evne, vor Forstand og Midler i noget som helst verdslig Foretagende, uden at anerkende Herren som

den, der er Giveren af alt, hvad vi har i Eje; uden at vise os taknemmelige til ham og give ham Æren derfor; uden at bede ham om hans Velsignelse og Bistand, kunne vi ikke siges at holde det første og store Bud, thi det verdslige stilles jo foran som det eneste fornødne.

„Jeg Herren, din Gud, er en nidkær Gud,“ siger Herren. Idet han selv har saa stor Kærlighed for sine Børn og gør Omsorg for dem, anser han det som deres største Pligt, at anerkende denne Kærlighed og Omsorg, og ikke tilskrive den til noget Menneske eller noget andet, som er skabt eller gjort. Ligegyldighed hos Menneskene om at erholde denne Kundskab er derfor en stor Synd, som Herren i sin Retfærdighed ikke kan lade gaa ustraffet; og om vi ikke føle Straffen i dette Liv, vil den dog visselig følge den ulydige.

Hvis det Spørgsmaal blev rettet mod nogen som helst Kristen i vor Tid: Holder Du det første og store Bud? vilde enhver af dem uden nogen særdeles Overvejelse af Sagen svare ja. Men, hvis den ovenfor givne grundige Undersøgelse blev anvendt først, vilde Svaret derimod i de fleste Tilfælde lyde, nej. Det er sikkert at sige, at enhver, som i Ordenes fulde Betydning holder det „første og store Bud“, er godt paa Vejen til Frelse og evigt Liv; thi ingen kan elske Faderen uden at elske Sønnen og holde alt det, som han har befalet Menneskene. „Thi dette er Kærligheden til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud ere ikke svære.“ (Joh. 5, 3.) Kristus siger ogsaa: „Ikke enhver, som siger Herre! Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige; men den, som gør min Faders Villie, som er i Himlene.“ (Matt. 7, 21.—22.) F. C.

Konferencen i Gøteborg.

Den halvaarlige Konference af Sidste-Dages Hellige blev holdt i deres Forsamlingslokale i Gøteborg Lørdagen den 22de og Søndagen den 23de April, og af Ældster fra Zion vare følgende tilstede: Missionspræsidenterne Platte D. Lyman og Andreas Peterson; Konferencepræsident Charles E. Forsberg; Ældsterne C. F. Carlson, John Johnson, Noah S. Pond, August W. Ossmen, Adolph F. Elggren, J. W. Larson, L. E. Ericson, R. V. Larson, A. Lundberg, Ole A. Akerlund, Isaac Peterson, A. H. Ericson, G. A. Anderson, J. A. Qvist, W. O. Hanson fra Stockholm og G. A. Anderson fra Skaane Konference.

Det første Møde holdtes Lørdag Aften Kl. 8 og begyndte med Sang og Bøn, hvorefter Konferencepræsidenten stod frem og bød de forsamlede velkommen. Han ønskede, at saadanne, som maatte komme til disse Møder for at høre, hvad vi have at forkynde, vilde nøje undersøge Lærdommen, da den indeholder Guds aabenbarede Villie til Menneskene, hvilken, hvis

de gøre derefter, vil være dem til stor Velsignelse saavel i dette, som i det tilkommende Liv. Flere af Ældsterne fik Lejlighed til at vidne om Evangeliets frelsende Principper, som Gud har aabenbaret for Menneskenes Frelse.

Præsident Lyman med Præsident A. Peterson som Tolk vidnede om, at denne er den sande Kristi Kirke, oprettet af Gud med en fuldstændig Organisation og med Præstedømme og Embedsmænd til at handle for ham; at i den findes Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere med Myndighed til at udføre enhver af deres Kalds Pligter. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Konferencen, begyndende med Tak og Bøn, og andre af Ældsterne forkyndte Evangeliets Principper for de tilstedeværende. Til Afveksling blev en engelsk Sang afsungen af Ældsterne Forsberg, Ericson og Johnson, hvorefter Præsident A. Peterson foreslog Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse af de Hellige i samme Orden som de blev enstemmigt vedtagne i den sidste Konference, holdt i Salt Lake City, Utah, samt den europæiske Missions Præsidentskab. Endvidere foresloges Ældste A. Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, F. Christensen og Axel Augustson som Oversættere og Skrivere for „Skandinaviens Stjerne" og »Nordstjärnan« respektive, og Charles E. Forsberg som Præsident over Gøteborg Konference. Ethvert af disse Forslag vandt alles Bifald. Præsident Lyman gjorde nogle Bemærkninger med Præsident Peterson som Tolk. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Eftermiddag Kl. 4 fortsattes Konferencen i Arbejderforeningens store Sal og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident A. Peterson holdt en lærerig Tale om det store Frafald og Evangeliets Gengivelse. Mødet sluttedes derefter med Sang og Bøn. Det var vel besøgt af fremmede, der syntes at have interesseret sig meget i hvad, der blev talt om.

Kl. 8 om Aftenen blev et Møde holdt i de Helliges Forsamlingslokale i Husargade 46, der paa sædvanlig Maade begyndte med Sang og Bøn. I dette Møde talede først Ældste Forsberg, og derefter Præsident Lyman og Præsident Peterson.

Mandagen den 24de holdtes et Præstedømmemøde, hvori Ældsterne afgav deres Rapporter, hvilke viste, at et godt Arbejde var bleven udført i de sidste seks Maaneder. Siden sidste Konference havde 19 Missionærer fra Zion arbejdet der og 1 af det lokale Præstedømme. De havde udspredt 15,693 Skrifter og 279 Bøger, holdt 510 Møder, døbt 22, besøgt 14,173 fremmedes Huse, holdt 2976 evangeliske Samtaler; Medlemsantallet var 540, hvoraf 130 holde det hellige Præstedømme som følger: 55 Ældster, 24 Præster, 30 Lærere og 21 Diakoner. 179 af Medlemmerne betale Tiende, og 190 ere Abonnenter paa »Nord-

stjärnan«. Præsident Lyman og Præsident Peterson gave i dette Møde mange gode Raad og Opmuntringer til Missionærerne, og det sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 8 Mandag Aften blev et Møde holdt, hvori Søndagsskolernes Interesser bleve mest behandlede. Særdeles Vægt lagdes paa Visdomsordet, at Forældre burde oplære deres Børn om dette Bud, og vise dem et godt Eksempel i denne Henseende. Efter dette sidste Møde vare alle enige om, at de Hellige havde haft en glædelig Tid tilsammen, ja en Højtidsfest.

Axel L. Mortensen, Skriver.

Et Uddrag af en Korrespondance fra Birmingham Konference, publiseret i »Millenial Star«, gengives her i den Tro, at det vil interessere mange og tjene nogle til Mønster paa Missionsvirksomhed og ligeledes til Opmuntring. „Alt er vel" i Birmingham og de forskellige Distrikter. Jeg besøger ethvert Distrikt i Konferencen og ser alle de Hellige i deres Forsamlinger; jeg besøger dem ogsaa i deres Hjem og taler til dem samt trøster og opmuntrer dem. Dette giver mig en besynderlig Erfaring, idet nogle af dem bo fra ti til tyve Mil (engelske) fra hinanden. Vi gaa til deres Hjem og tilskynde dem til at opfylde enhver Pligt, og hvor de ikke kunne gaa til vore Forsamlinger, uddele vi Nadveren. Jeg glæder mig meget ved dette Arbejde. Jeg har aldrig før følt saa stor Kærlighed for mine Brødre og Søstre, thi jeg føler, at jeg er her iblandt dem, som en Fader og Forsørger burde være over sin Familie; jeg ved at dette er, som det burde være. Dette er det bedste Arbejde vi nogen Sinde have befattet os med, og den Herre, vi tjene, er den bedste Belønner, der kan findes. Jeg prøver paa at være meget forsigtig, saa at jeg maa gøre alting paa den rette Maade. Jeg tragter efter den Helligaands Vejledelse og Inspiration i alt, hvad jeg foretager mig. Vi holde vore Fasteforsamlinger to Gange om Maaneden og indsender Rapporter om alt, hvad der bliver udført. Vore Besøg hos de Hellige ere regelmæssige, og vi have mange Venner blandt de fremmede at besøge, og have saaledes nok at beskæftige os med; vi søge at opfylde enhver Pligt, der paahviler os.

Der er ogsaa adskillige, der undersøge vor Lære, og dette giver os gode Forhaabninger om at udføre Daabshandlingen i den nære Fremtid. Vi have holdt ti Forsamlinger under aaben Himmel i Aar, og en fredelig Aand har været den herskende i dem alle. Der er nogle faa af vore Søskende, der ikke besøge vore Forsamlinger saa ofte, som de burde, og disse besøge vi for at opmuntre dem til Trofasthed, thi vi ønske ikke at de skulde gaa fortabt. Jeg tænker ofte paa Kristi Ord, da han bad til sin himmelske Fader: „Dem, som Du haver givet mig, vogtede jeg, og

ingen blev fortabt af dem, uden det Fortabelsens Barn." Vi prøve paa at gøre ligedan. Det er mig en stor Glæde at kunne sige, at vi have rigtig gode Missionærer i denne Konference, og jeg tror ikke, at der findes bedre nogensteds.

Ordinanserne. — »Juvenile Instructor« giver følgende som Svar paa Spørgsmaal, der sommetider gøres af Ældsterne: Hvor Gud har behaget at aabenbare os de Ord, der skulde bruges ved Udførelsen af nogen Ordinans, burde vi bruge dem uforandret og uden Afvigelse; men hvor han ikke har aabenbaret os dem, er det urigtigt for nogen at berøve den Helligaand sin Rettighed til at inspirere den forvaltende Ældste, ved at foreskrive Former, naar Herren selv ikke har tænkt det nødvendigt. Det er enhvers Privilegium, der er kaldet, som en Herrens Tjener, til at forvalte i Kirkens Ordinanser, at nyde en Del af Herrens Aand. Paa den skulde han forlade sig, medens han saaledes handler for Herren, og vi bifalde aldeles ikke den Tilbøjelighed, nogle vise, til at danne sig visse Former af Ord for hver forskellig Ordinans. Vi anse dette som en farlig Afvigelse fra Herrens Maade, og som kunde have skadelige Følger. Naar nogen, som holder det hellige Præstedømme, kaldes til at udføre en eller anden af sit Kalds Pligter, skulde han se til, at han gør det, han ønskede at gøre, og hvor Gud ikke har foreskrevet en Ordform, bør han forlade sig paa Guds Aands Inspiration; og hvis han da gør sin Pligt, vil han ikke begaa nogen Fejl. Gud vil ikke holde ham for en Synder for et forkert Ords Skyld, der paa Grund af hans Undseelighed kunde slippe fra ham. Men alligevel burde enhver Ældste eller anden Embedsmand lægge Vind paa at udføre Ordinanserne efter Herrens Villie. Ligegyldighed eller Uagtsomhed i disse Handlinger er ham meget mishagelig, i hvis Navn vi udføre dem.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).